

JUBILEJNÁ KATECHÉZA

November

PÚTNICI NA CESTE K VEČNEJ NÁDEJI

*M*esiac november a zvlášť oktáva spomienky všetkých verných zosnulých je aj podľa slov pápeža Benedikta XVI. z 5. novembra 2006 „priaznivá príležitosť ... aby sme sa zamysleli nad realitou smrti, ktorú sa takzvaná »blahobytná spoločnosť« často pokúša vytlačiť z vedomia ľudí, ktorí sú úplne zamestnaní starosťami každodenného života. Napriek všetkému rozptýleniu, strata milovanej osoby nás neodkladne konfrontuje s touto realitou. Vtedy pociťujeme smrť ako v každom ohľade nepriateľskú, ktorá stojí proti nášmu prirodzenému povolaniu k životu a šťastiu. Avšak Ježiš dal smrti úplne iný zmysel. Urobil to svojím učením, predovšetkým však tým, že sám vzal na seba smrť. »Skrze svoju smrť zničil našu smrť«, uvádza sa opakovane v liturgii Veľkej noci. A tým nám daroval nádej.“

Každý z nás v hĺbke srdca túži po niečom, čo nikdy nepominie – po plnosti lásky, šťastia. Je to v skutočnosti túžba po nebi, po prebývaní s Bohom vo večnosti. Pozemské putovanie je prípravou na stretnutie s Bohom, našim nebeským Otcom. Ak sa nám už tu na zemi nepodarí naučiť sa žiť z lásky na Božiu slávu a celkom sa nechať očistiť, Božie milosrdenstvo nám otvára bránu školy očistca. Očistec je vlastne páľčivá bolesť nad vlastnými hriechmi a nedbanlivosťou, ich neutíchajúca túžba po Bohu, niečo ako clivosť po nebi. No majú pevnú nádej: vidieť Boha z tváre do tváre a oslavovať ho po celú večnosť.

Sv. Terézia z Lisieux nás učí, že sa nemáme báť očistca. Nie strach nás zachráni od očistca, ale láska k Bohu. Istej ustráchannej sestre raz povedala: „Veľmi sa bojíte Pána Boha. Ubezpečujem vás, že ho to zarmucuje. Nebojte sa očistca pre trest, ktorý sa tam odpykáva, ale túžte sa mu vyhnúť preto, aby ste urobili radosť Pánu Bohu, ktorý tento trest ukladá s veľkou ľútosťou. Keď sa budete usilovať páčiť sa mu vo všetkom, keď budete nezvratne dôverovať, že vás v každom okamihu očistí vo svojej láske a nenechá vo vás ani stopu po hriechu, budete si istí, že nepôjdete do očistca.“

Každý človek má svoje poslanie na zemi i vo večnosti. Aby ho mohol naplniť, je mu daný čas a prostriedky, aby jeho duša dosiahla Boží zámer – dokonalosť lásky na oslavu Boha.

Podľa slov svätých dostať sa rovno do neba nie je ľahké. Sv. Ján Mária Vianney v jednej zo svojich kázni povedal: „Je isté, že je veľmi málo vyvolených, čo by neprechádzalo očistcom...“ Bol presvedčený: „Modlitba za vyslobodenie z očistca je po modlitbe za obrátenie hriešnikov Bohu najpríjemnejšia.“

Tieto duše už nič pre seba nemôžu urobiť. Sú celkom odkázané na našu pomoc. Veriaci môžu pomáhať dušiam v očistci vďaka putu bratskej lásky, ktorá spája členov Cirkvi. Účinnosť tejto pomoci sa zakladá na tajomstve spoločenstva svätých. Jednota v láske spôsobuje, že všetky dobré sú spoločné všetkým. Sv. Tomáš Akvinský vo svojej Teologickej sume vysvetľuje: „Všetci veriaci spojení láskou tvoria len jedno telo, ktorým je Cirkev. No v tomto tele si údy pomáhajú navzájom.“ Prihovory Cirkvi „spočívajú v zadosťučineniach urobených živými v mene a namiesto zosnulých, ktorých dlh takto sčasti, alebo úplne splácajú iní ako oni.“ Naše modlitby, obety, dobré skutky – napríklad almužna, návšteva chorých, láskavé prijatie hostí a iné skutky milosrdenstva, no predovšetkým svätá omša, ktorú za nich obetujeme pomáhajú urýchliť čas ich vyslobodenia.

Cirkevný otec sv. Augustín začiatkom 5. storočia zaznamenal, o čo ho prosila jeho zomierajúca matka Monika: „Moje telo pochovajte, kde sa práve bude nachádzať, ... ale pamätajte na mňa pri Pánovom

oltári.“ Vo svojich Vyznaniach píše: „Nijako jej nezáležalo na veľkolepom pohrebe. Nepriala si žiaden výnimočný pomník ... len jedno, aby sa na tvojom oltári, ó, Pane, kde sa prináša obeta, ktorá ruší dlžobný úpis, na ňu pamätalo.“

Cirkev od počiatku jasne vyjadrila svoju vieru v očistec. V Katechizme katolíckej cirkvi čítame: „Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom, ale nie sú dokonale očistení, hoci sú si istí svojou večnou spásou, podstupujú po svojej smrti očisťovanie, aby dosiahli svätosť potrebnú na to, aby vošli do nebeskej radosti“ (KKC, 1030). Táto pravda viery sa zakladá na učení Svätého písma. Hoci pojem očistec sa v Písme priamo nevyskytuje, nesporne sa tam nachádza skutočnosť, ktorú označuje: Júda Machabejský by nebol priniesol v Jeruzalemskom chráme výkupnú obeť za vojakov svojej armády, čo padli v boji, keby nebol veril, že zosnulí sa z následkov svojich hriechov môžu očistiť (porov. 2 Mach 12, 38-45). Aj sv. Pavol v Prvom liste Korinťanom píše o ohni, ktorý preskúša dielo každého človeka, a ak jeho dielo nebolo postavené na Kristovi – jeho pravde a láske – duša sa stále môže zachrániť, ale „tak ako cez oheň“. „Lebo nik nemôže položiť iný základ okrem toho, čo je už položený, a je ním Ježiš Kristus. Či niekto na tomto základe stavia zo zlata, striebra, drahých kameňov, dreva, sena či slamy, dielo každého vyjde najavo. Ten deň to ukáže, lebo sa zjaví v ohni a oheň preskúša dielo každého, aké je. Čie dielo, ktoré naň postavil, zostane, ten dostane odmenu. Čie dielo zhorí, ten utrpí škodu, on sa však zachráni, ale tak ako cez oheň“ (1 Kor 3,11-15).

Svoje učenie Cirkev definovala na Druhom lyonskom koncile (1274), na Florentskom koncile (1438) a na Tridentskom koncile (1563). Hlavné línie tohto učenia sú: V očistci duše spravodlivých splácajú svoj dlh voči Božej spravodlivosti a znášajú očistné tresty. Očisťovanie sa nevzťahuje na hriech, ale na trest. Hoci Božie odpustenie, udelené kajúcej duši, zmaže hriech, neodstráni trest za následky hriechu. Človek musí urobiť nápravu neporiadku, čo jeho hriechy zapríčinili. Na zemi si duša môže odpykať trest vo forme pokánia, po smrti vo forme očisťovania. Podľa učenia Cirkvi sú v očistci dva druhy trestov: prvým je, že duša je dočasne zbavená videnia Boha, čo jej spôsobuje neslýchané utrpenie. Dušu spaľuje túžba vidieť Boha, ale musí sa najprv očistiť. A to aj sama chce. Iné tresty sú známe pod výrazom: tresty zmyslov. Cirkev sa o ich povahe nikdy presne nevyslovila, ich cieľom je napraviť nezriadenú náklonnosť k stvoreniam. V očistci vládne pokoj, ba určitá radosť, lebo duše majú istotu, že sú spasené, dokonale plnia Božiu vôľu a sú si vedomé, že už nie sú schopné spáchať ani jediný hriech. Očistec je teda stavom a miestom, kde si odpykávajú trest za hriechy, ktoré už boli odpustené, ale aj kde sa im odpúšťajú hriechy aj z hľadiska viny, ak neboli odpustené za života.

V súvislosti so svetovými vojnami v 20. storočí, keď sa oplakávali milióny mŕtvych, z ktorých väčšina zomrela celkom nepripravená buď na bojiskách, v koncentračných táboroch, alebo v bombardovaných mestách, pápeži otvorili úplne nové možnosti, ako pomôcť duším v očistci. Pius X. (1903-1914), pápež Eucharistie, krátko pred vypuknutím Prvej svetovej vojny vydal dekrét, ktorým vyhlasuje, že v deň Spomienky na všetkých zosnulých veriacich je možné pre zomrelých získať úplné odpustky, pokiaľ veriaci prijmú sviatosti a v kostole sa pomodlia na úmysel Svätého Otca. Pápež Benedikt XV. (1914-1922) – počas jeho pontifikátu vypukla v Rusku Veľká októbrová revolúcia, 1. svetová vojna a veľké prenasledovanie Cirkvi v Mexiku – taktiež v jednom dekrete vyhlásil, že v deň Spomienky na všetkých zosnulých veriacich má každý kňaz povolené sláviť trikrát svätú omšu za zomrelých. Svätému Otcovi veľmi ležalo na srdci, „aby všetci kňazi na svete s radosťou a horlivo využili toto jedinečné privilegium.“ Jeho nasledovník pápež Pius XI. (1922-1939) – preňho bol charakteristický odmietavý postoj voči totalitnému a protikresťanskému zameranému komunizmu – dôrazne prosil, aby sa tzv. „modlitbovými ťaženiami“ a predovšetkým svätou omšou zaistila zomrelým úľava, lebo „navôkol pozorujeme, ako sa spomienka na zosnulých medzi ľuďmi vytráca ... alebo sa pri hrobe obmedzí na vonkajšie prejavy lásky, ktoré sú síce dobré, ale utešujú skôr pozostalých, než aby osožili trpiacim v očistci.“

Áno, možno aj my príliš málo myslíme na našich zosnulých. Možno radi spomíname na to, čo robili, akí boli, no pritom zabúdame, že oni sú medzi nami a že sú s nami spojení oveľa viac než vtedy, keď stáli vedľa nás. Duším tých, ktorí nás predišli, nezáleží na tom, ako krásne vyzdobený je ich hrob, ktorý môže svedčiť aj o márnivosti a predvádzaní sa. Oni túžia čím skôr uvidieť Boha. A práve preto nesmieme zabúdať, že len my im môžeme poskytnúť účinnú pomoc! Práve v jubilejnom roku sme mimoriadnym spôsobom pozvaní získať úplné odpustky nielen pre seba, ale aj pre druhých. Je to veľká milosť ale aj zodpovednosť!

DUCHOVNÝ „SALÓN KRÁSY“

Duša, ktorá miluje Boha a tiahne k nemu je rada, že sa očisťuje, aj keď pritom trpí, pretože vie, že jej škvrny jej bránia plne sa tešiť zo spojenia s Bohom. Je to ako nevesta, ktorá sa chystá na radostnú svadbu a musí pre svoje skrášlenie podstúpiť aj bolestivé procedúry. Salón krásy nie je považovaný za mučiareň, ani osoba, ktorá upravuje nevestu sa nenazýva krutou. Aj duša v očistci istým spôsobom trpí pre krásu, aby sa mohla stretnúť so svojím ženíchom.

Alebo lekár, ktorý podá páľivé očné kvapky, to robí preto, aby človek mohol vidieť krásnu panorámu Božej prírody, alebo tvár milovanej osoby. Kto by mohol zasadnúť za biely stôl na svadobnej hostine s pokazeným žalúdkom? Je azda kruté požiť horký liek, ktorý mu pripraví žalúdok, aby si mohol vychutnať vyberané jedlá na hostine?

V okamihu smrti sa duša spoznáva taká, aká je, s takou jasnosťou, že nemôže nájsť výhovorky alebo ospravedlnenia, tak ako toho bola schopná počas života. Cíti sa poškvrená a neozdobená a pociťuje takú hanbu, že si želá byť očistená. Hoci sa pre dušu končí pozemská púť, ostáva naďalej pútničkou, vydáva sa na pútnickú cestu očisťovania a skrášľovania. Veď ako by sa dalo vojsť na svadobnú hostinu v špinavých, roztrhaných šatách, neumytý, neočesaný – teda bez náležitej prípravy. Takáto duša je stále pútničkou, a aby sa pripravila, očistila a skrášlila, musí čerpať z prameňov putujúcej Cirkvi.

UČME SA OD DUŠÍ Z OČISTCA

Ak je očistec akýmsi salónom krásy a zároveň školou a medzi Cirkvou trpiacou a putujúcou je puto bratskej jednoty, aj my sa už teraz môžeme od nich učiť.

⇒ Boží služobník don Dolindo Ruotolo vo svojej knihe *Kto zomrie, uvidí* píše: „Žiadne stvorenie na zemi nie je takým **ctiteľom Eucharistie** ako očisťujúca sa duša, ktorá je prítomná na omši slávanej za ňu, alebo ktorá sa spája cez príhovor s Cirkvou v adorácii Ježiša v Najsvätejšej sviatosti.“ Následne uvádza príklad istej mladej ženy, ktorá v deň Všetkých svätých uvidela dušu jednej dámy, ktorú poznala a ktorá zomrela krátko predtým. Ukázala sa jej viackrát a takmer vždy v kostole. Keďže nemohla nazerať na Boha z tváre do tváre, snažila sa nájsť osvieženie tým, že nazerala naňho aspoň pod eucharistickým spôsobom. Nedá sa slovami vyjadriť s akým nadšením z adorácie a s akou pokornou úctou zostávala tá duša pred svätou hostiou. Keď sa zúčastnila najsvätejšej obety, vo chvíli pozdvižovania sa jej tvár rozžiarila takým spôsobom, že vyzerala ako serafín. Vždy, keď dievčina pristupovala k svätému prijímaniu, duša dámy ju sprevádzala na svätú hostinu a zostala potom vedľa nej po celý čas vďakyvzdania, aby sa tešila z jej šťastia pred sviatostným Ježišom, ktorý v nej žije.

⇒ Trest straty videnia Boha je zmiernený aj v tých dušiach, ktoré mali **zvláštnu úctu k Panne Márii**. Duša dámy, ktorá sa zjavovala mladému dievčaťu, aby sa podieľala na radosti sviatostného Ježiša, sa jej ukazovala vždy oblečená v bielom a s dlhým ružencom v ruke na znak svojej úcty k Panne Márii. Naznačila jej, že nachádza útechu aj pred obrazom najsvätejšej Panny Márie. Jedného dňa toto mladé dievča spolu s ďalšími priateľkami zbožne vyzdobili oltár Panny Márie. Pokľakli si pred ním a ona im navrhla, aby pobožkali nohy sochy Panny Márie aby ju objali dvakrát: jedenkrát za seba a druhýkrát za zosnulú dámu. Po tom, čo to urobili, prišla dáma, celá radostná, aby sa jej s nevýslovnou láskou poďakovala za tento milý skutok.

Sv. sestru Faustínu vzal jej anjel strážca do očistca a ona potvrdzuje: „Opýtala som sa tých duší, čo je ich najväčším utrpením. Jednoznačne mi odpovedali, že ich najväčším utrpením je túžba po Bohu. Videla som Pannu Máriu, ktorá ich navštevuje. Duše nazývajú Máriu ‚Hviezda morská‘. Ona im prináša úľavu“ (Denníček, 20).

Mnohí svätí dosvedčujú, že v sobotu, v deň zasvätený Panne Márii, je zvláštny sviatok v očistci. Veľkou pomocou pre duše je, ak za svojho života nosili škapuliar Panny Márie Karmelskej. Im prisľúbila, že pri splnení podmienok, budú oslobodené z očistca na prvú sobotu po svojej smrti.

Škapuliar je Máriine rúcho, je znakom pokánia a obrátenia. Kto prijíma škapuliar, zrieka sa zlého ducha, obnovuje krstné prisľúbenia a odovzdáva sa Márii ako jej dieťa. Škapuliar znamená zasvätenie sa Nepoškvrenému srdcu Panny Márie. Pri nosení škapuliara sa vzťahuje niekoľko povinností – žiť

a snažiť sa najmä o čistotu. Pápež Ján XXII. bulou Sacratissimo uti culmine, r. 1322 potvrdil tzv. **pri-vilégium soboty**: „Každý, kto nábožne nosí sv. škapuliar a zachováva čistotu podľa svojho stavu, bude vyslobodený z očistca v prvú sobotu po svojej smrti.“

⇒ Naše svedomie je pružné a ľahko uverí ospravedlneniam, ktoré nezodpovedajú realite. Pre našu prirodzenú hrdosť sa vždy snažíme ospravedlňovať samých seba a vyzerať čestne, niekedy dokonca sväto. Duše v očistci už nepodliehajú klamnej predstave o sebe samých. Nemôžu viac hrešiť, nemôžu nemilovať Boha, nemôžu neuprednostňovať čnosti, ktoré vedú k Nemu a páčia sa mu. Žijú celkom v Božej vôli. Na pozemskej púti je duša klamaná falošným svetom, vystavená pokušeniam, kedy zlo sa jej javí ako niečo dobré, užitočné a hlavne príjemné. V očistci takéto klamstvo nie je možné. Duša je v stave Božej milosti, vidí veci také aké sú, rozpoznáva že zlo je zlo a dobro je dobro.

Preto sa učme **formovať si svedomie**. Hľadáme pravdu o Bohu a o sebe v spytovaní svedomia – pýtajme sa, čo je správne v Božích očiach – a v úprimnom vyznaní našich hriechov, slabostí a nedokonalostí vo sviatosti zmierenia a snahe polepšiť sa. Formovanie svedomia je dielom Božej milosti, je cestou očisťovania a skrášľovania už tu na zemi. V Evanjeliu podľa Jána čítame Ježišove slová: „Musím konať skutky toho, ktorý ma poslal, dokiaľ je deň. Ide noc, keď nik nebude môcť pracovať“ (Jn 9, 4). Kým človek žije na zemi, môže pracovať na sebe, získavať zásluhy pre večný život, no po smrti si už žiadne zásluhy získavať nemôže. Preto čas, ktorý nám je daný na tejto zemi je Božím darom, aj so všetkými trápeniami a skúškami, pokušeniami a bojmi proti hriechu.

Ako napísal aj kňaz z Neapola Don Dolindo Ruotolo: „Z každého hriechu, z každej nedokonalosti, ktorá poškvŕňuje dušu, sa môže vyvinúť zvyk, prirodzenosť alebo spôsob života. Ak sa tak stane, celkom spontánne neoznačujeme nerest človeka, ale ju personifikujeme. Nehovoríme: ‚Tento človek hreší lakomstvom‘, ale hovoríme: ‚Je lakomec.‘... Keby sme mysleli na škodu, ktorú si spôsobujeme aj ľahkými hriechmi, úbohými uspokojeniami prchavých momentov, neboli by sme takí hlúpi a nesledovali by sme tak ľahko impulzy vášní a lákadlá zmyslov. Vedeli by sme sa ovládať, aby sme žili úplne v Božej milosti! Sme ako veľmi hlúpe deti, ktoré si z rozmaru hry ublížia a len zato, že sa im zachce zapáliť oheň, spôsobia požiar!“

Svätý farár z Arsu povedal: „Keby ľudia vedeli, akú moc nad Božím Srdcom majú tieto dobré duše a akú milosť možno na ich príhovor dosiahnuť, neboli by natoľko opustené. Keď chceme od Boha dosiahnuť pravú ľútosť nad svojimi hriechmi, obráťme sa na duše z očistca, ktoré už roky ľutujú svoje hriechy. Treba sa za ne veľa modliť, aby sa ony veľa modlili za nás! Keď si chceme zaistiť nebo, musíme mať veľkú horlivosť za duše v očistci!“

SVEDECTVÁ A PRÍKLADY

DOBRODENIA DUŠÍ Z OČISTCA

Mali by sme vždy pamätať na to, že tí, ktorí nás predišli do večnosti, tí ktorých možno práve oplakávame, nás neopustili. Práve naopak. Stali sa nehmotnými, nejestvuje pre nich žiadna otázka miesta alebo vzdialenosti, sú pri nás, sledujú nás s pozornou láskou a vlúdny pohľadom. Čím čistejšia je ich láska, tým majú jasnejšie poznanie a obklopujú nás svojou starostlivosťou a pozornosťou. Je preto dobré, žiadať ich o pomoc v našich súženiach a potrebách. Podľa Don Dolinda Ruotola existujú nespočetné skutočnosti, ktoré dokazujú ochranu očisťujúcich sa duší nad ľuďmi, ktorí ich vzývajú. Spomína aj na udalosť zo života svojho vzdialeného príbuzného, ktorý bol klenotníkom.

Vracal sa neskoro večer domov a mal so sebou najvzácnejšie šperky z obavy, že ak by ich nechal v obchode, zlodeji by mu ich odtiaľ ukradli. Pretože sa bál, že bude napadnutý, cestou prosil o ochranu duše v očistci a modlil sa za ne ruženec. Bola polnoc, keď vošiel do uličky, ktorá viedla k jeho domu a kde už naňho striehli nejaké odporné tváre. Zachvátila ho hrôza a ešte úpenlivejšie prosil duše v očistci, aby ho ochránili a obránili. Na začiatku uličky bol malý kostolík a ten sa zrazu otvoril a vyšiel z neho sprievod spolubratov v habitoch a kapucňou na hlave, ktorí spievali žalmy, ako pri pohrebných obradoch. Klenotníkovi nenapadlo nič lepšie, ako sa pripojiť k tomu sprievodu, ktorý videli aj zlodeji číhajúci v tieni. Manželka, znepokojená pokročilou hodinou, stála pri okne a vyzerala manžela.

Rozochvený strachom zo zlodejov a povzbudený týmto zvláštnym sprievodom, ktorý ho chránil, sa po chvíli vrátil domov. Vyrozprával celú príhodu manželke, no tá bola ešte prekvapenejšia než on! Ona totiž videla, že vrátil domov úplne sám! A keď manžel trval na svojom, že sprievod bol skutočný, namietla, že po polnoci sa predsa nemohol konať žiaden pohreb. Vtedy obaja pochopili, že tí spolubratia v sprievode boli duše z očistca, ktoré mu prišli na pomoc.

Don Dolindo uzatvára rozprávanie: „Táto udalosť sa traduje v našej rodine a je nepochybná. Ja sám ju poznám z rozprávania mojej mamy a ona sa o nej dozvedela práve od toho klenotníka, ktorému preukázali dobrodenie duše z očistca.“

RADOSTI OČISTCA - SVEDECTVO SV. STANISLAVA

V očistci nie sú len tresty a bolesť, ale aj útecha, úľava a radosť. Duše trpia z lásky a túžia po očistení a Boh ich povzbudzuje a utešuje, tak ako mama alebo otec, ktorí hľadajú svoje dieťa, keď sa podrobuje operácii. Boh je spravodlivý a milosrdný zároveň. Radosť duší v očistci spočíva v tom, že sú si isté svojou večnou spásou a sú neschopné ešte niekedy zhrešiť. Radšej budú znášať očistcové utrpenia s istotou, že budú spasení a už nespáchajú ani jeden jediný hriech, než aby sa vrátili na zem do neistoty, či vôbec budú spasení.

Na potvrdenie týchto slov uvedieme slávnú udalosť, ktorá sa stala v roku 1070 **sv. Stanislavovi**, krakovskému biskupovi, ako ju vo svojej knihe uviedol don Dolindo Ruotolo:

Prenasledovalo ho bezbožné knieža Boleslav Smelý. Ten jedovatými posmeškami na Stanislavovu adresu poštval proti nemu dedičov istého Petra z Piotrawiny, ktorý zomrel o tri roky skôr a zanechal Cirkvi jeden zo svojich pozemkov. Jeho dedičia, istí si ochranou kráľa, viedli proces proti krakovskému biskupovi Stanislavovi. Podplatili a zastrašovali svedkov, a tak dosiahli, že bol svätec odsúdený na vrátenie pozemku.

Keď Stanislav videl, že medzi ľuďmi chýba spravodlivosť, odvolal sa s dôverou na Božiu spravodlivosť. Pozastavili pojednávanie a odložili trest, pretože sľúbil, že ukáže ako svedka zosnulého poručiteľa, ktorý ležal už tri roky v hrobe. Jeho návrh bol prijatý s uštipačným výsmechom ako niečo absurdné. Po troch dňoch pôstu a modlitieb sa svätý biskup odobral s klérom a s ľudom k hrobu Petra z Piotrawiny a nariadil, aby ho otvorili. Lenže tam sa nachádzalo, podľa očakávania, len niekoľko kostí v hromade popola. Nepriatelia svätca jasali, istí si svojím víťazstvom, keď tu zrazu biskup Stanislav prikázal tým kostiam, aby povstali v mene Ježiša, ktorý je vzkriesenie a život. Na jeho príkaz sa tie kosti, pred očami všetkých, vzájomne priblížili, spojili a pokryli sa mäsom. Nebožtík vyšiel z hrobu, podal ruku biskupovi a spolu s ním, s klérom a s udiveným ľudom sa pobral za Boleslavom, aby potvrdil pravdu o darovaní pozemku. Potom sa ho Stanislav spýtal, či sa chce vrátiť do hrobu alebo ešte žiť niekoľko rokov tu na zemi. Vzkriesený nebožtík odpovedal, že aj keď sa pre mnohé spáchané hriechy nachádza v očistci v ukrutných bolestiach, radšej sa vráti tam, než by mal znovu žiť na zemi v neistote, či bude spasený. Biskupa však prosil o modlitby a príhovory, aby bol čím skôr oslobodený od svojich trestov. Biskup Stanislav ho obradne priviedol k hrobu a požehnal. On sa doň uložil a vrátil sa k prvotnému stavu. To je historický fakt, ktorý dosvedčili tisícky svedkov.

MÁRIA SIMMA – MATKA DUŠÍ Z OČISTCA

Mária Simma raz povedala: „Je kruté nevyužívať poklady Cirkvi pre duše v očistci. Veď či nie je kruté, keď ty stojíš pred horou zlatiek a máš možnosť z nej vziať koľko len chceš, aby si z pokladu mohol dať veľmi biednemu človeku, ktorý si sám zobrať nemôže nič,... ale ty si nedáš ani len tú námahu, aby si vystrel ruku a podal dar chudákovi?“ Práve z tohto dôvodu Mária Simma vo svojich početných prednáškach neúnavne poukazovala na to, aké ľahké je priniesť úľavu duším v očistci a pomôcť im do neba – hlavne prostredníctvom svätej omše, ktorú nemožno ničím nahradiť; prostredníctvom utrpenia každého druhu – telesného, psychického či duševného, ak ho za ne s láskou obetujeme; modlitbou ruženca, krížovej cesty alebo púte; každým skutkom pozornej lásky, akým je napr. zapálenie posvätenej sviečky na hrobe alebo pokropenie svätenou vodou či príspevok na misie.

Zo svojich niekoľkoročných skúseností s dušami z očistca rozpráva aj nasledovné zážitky.

ODPUSTENIE

„Raz ku mne prišiel istý roľník a sťažoval sa: ‚Práve staviam maštal. Vždy, keď múr dosiahne určitú výšku, zrúti sa. Všetko sme preverili, ale nenašli sme žiadnu chybu. Musí v tom byť niečo neprirodzené; čo máme robiť?‘ Spýtala som sa ho, či nepozná niekoho zo zomrelých, kto mohol mať niečo proti nemu alebo sa k nemu správal nepriateľsky. Roľník odpovedal: ‚Áno, poznám. Hneď som si myslel, že to môže byť len on. Ani na druhom svete mi nedá pokoj.‘ Ja som mu však povedala: On si len praje, aby si mu odpustil. Nič viac nechce. – ‚Čože? Mám odpustiť tomu, kto mi v živote toľko škodil, len aby on mohol potom letieť do neba? Nie, nie, ten nech si pekne všetko odpyká!‘ Musela som ho upokojiť: Preto teraz nepoletí hneď do neba. Svoje si odpykať musí, ale potom to bude ľahšie znášať. Ne-nechá ťa na pokoji, kým mu zo srdca neodpustiš. Keď to roľník nechcel pripustiť, spýtala som sa ho: Či sa nemodlíš v Otčenáši: ‚Odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom?‘ Ty tým Bohu prakticky hovoríš: Nesmieš mi odpustiť, pretože ani ja som neodpustil svojmu blížnemu. A tak roľník musel uznať: ‚No áno, až teraz sa mi všetko vyjasnilo,‘ a nakoniec sa predsa len prebojoval až k odpusteniu: ‚V mene Božom chcem odpustiť, aby aj mne Pán Boh odpustil.‘“

POMOC BLÍŽNEMU

Ako veľmi môže zomrelým pomôcť nejaká čnosť alebo dobrý skutok, čo vykonáme za nich, to Mária Simma jasne zakúsila istého dňa popoludní v roku 1954 na ceste do vedľajšej dediny Marul. Uprostred lesa stretla jednu starú ženu. „Pomyslela som si, že tá má určite už viac ako sto rokov. Keď som ju priateľsky pozdravila, povedala mi: ‚Prečo ma zdravíte? Mňa už nikto nezdraví!‘ Ja som sa snažila utešiť ju slovami: Vy si predsa zaslúžite pozdrav ako každý iný. Vtedy sa ona začala sťažovať: ‚Takto o mne nikto nezmýšľa. Nikto mi nedá ani jesť a spať musím na ulici.‘ To nemôže byť pravda, pomyslela som si, ona už asi nemá v hlave všetko v poriadku. Pokúsila som sa jej vysvetliť, že to tak iste nie je. ‚Ale áno,‘ odvetila. A tak som premýšľala, že keď je už taká dotieravá, vezmem ju k sebe, veď je stará a už aj tak nebude dlho žiť, a hneď som ju pozvala, aby sa u mňa najedla a vyspala. ‚Áno, prosím, ale ja vám nemôžem nič zaplatiť.‘ Na to som jej odpovedala: To nevádi, ale musíte byť spokojná s tým, čo mám. Nemám veľa miesta pre hostí, ale je to stále lepšie, ako spať na ulici. S úľavou v hlase sa poďakovala ‚Pán Boh zaplať! Teraz som vykúpená,‘ a zmizla. Až do tej chvíle som nezbadala, že je to duša z očistca. Počas svojho života zrejme niekoho odmietla, hoci bola povinná pomôcť.“ Mária Simma mohla takto svojím ponúknutým skutkom lásky vynahradiť a odčiniť práve tú neláskavosť, pre ktorú potrebovala táto duša očisťovanie v očistci.

MALÝ SKUTOK NEZIŠTNEJ LÁSKY

„Čo tu robíš s tým vedrom v ruke?“ – spýtala som sa jednej ženy, ktorú som raz stretla, ale pritom som nespozorovala, že je to duša z očistca. Ona mi so žiariacou tvárou odpovedala: ‚To je môj kľúč do neba. V živote som sa veľa nemodlila, do kostola som chodila zriedka, ale jediný raz som istej chudobnej starej žene pred Vianocami zadarmo upratala celý dom, a to bola moja záchrana.‘“

KRÁĽOVNÁ DUŠÍ V OČISTCI – HEEDE

V obci Heede, na severozápade Nemecka neďaleko holandských hraníc, sa Panna Mária zjavila na Slávnosť všetkých svätých v roku 1937, a potom ešte niekoľkokrát až do 3. novembra 1940 (viac než 100 krát), na okraji dedinského cintorína štyrom dievčatám vo veku 11 – 13 rokov.

Už na samom začiatku, v novembri 1937, to vyvolalo veľký rozruch – správa o zjaveniach sa rozšírila tak rýchlo, že stovky veriacich putovali do Heede, aby si uctili Pannu Máriu pod titulom: „Kráľovnú vesmíru a úbohých duší“ teda duší v očistci.

A to všetko v čase, keď Hitler pripravoval vojnu o svetovládu a nacisti už zriadili viaceré tábory v oblasti Emslandu (oblasť, do ktorej patrí aj Heede).

Od polovice novembra sa nacistické úrady pokúsili zatarasiť prístupové cesty do Heede, no ľudia obchádzali zátarasý a prekračovali riekou Ems na iných miestach, len aby sa tam dostali. Príslušníci SS, polícia a ich pomocníci rozháňali pútnikov bitkou a násilím.

Už 19. marca 1937 bola v katolíckych kostoloch Nemecka čítaná encyklika „Mit brennender Sorge“ („S úzkostlivou starosťou“). Pápež Pius XI. v nej mimoriadne ostro odsúdil porušovanie konkordátu medzi Svätou stolicou a Nemeckou ríšou, ktorého sa dopúšťali národní socialisti. Štát reagoval s rozhorčením. Tlačiarov encykliky zatkli, mládež a kňazov, ktorí sa podieľali na jej šírení, potrestali zaistením do koncentračných táborov.

Keď sa Panna Mária zjavila v Heede, svet už stál na prahu druhej svetovej vojny.

V nasledujúcich rokoch sa celá Európa stala akoby obrovským cintorínom: milióny ľudí zomierali náhle, bez sviatostí, bez kňaza, často v hrôze a bez prípravy, mnohí z nich potrebovali modlitbu a obeť.

Dnes je Heede vyhľadávaným pútnickým miestom a v roku 2000 biskupom Osnabrücku uznaným miestom modlitby. V dnešnej dobe, keď svet opäť zachvacujú vojny a nevinní ľudia zomierajú – často nepripravené, bez sviatostí, znie posolstvo z Heede s novou silou. Tak ako v roku 1937, aj teraz sa svet ponára do temnoty strachu, nenávisti a duchovnej prázdnoty. A preto Panna Mária, Kráľovná úbohých duší, Kráľovná duší v očistci, volá svoje deti, aby sa modlili, prinášali obety, hlavne obeť svätej omše za tých, ktorí trpia a zomierajú bez Boha. Je to volanie Matky, ktorá nechce, aby sa jej deti stratili – ani na zemi, ani vo večnosti.

KONKRÉTNE KROKY

1. Za duše v očistci sa môžeme aj počas dňa viackrát modliť strelnú modlitbu, tzv. „skutok lásky“, ktorú naučil sám Ježiš sr. Consolatu Betrone z Turína: „Ježiš, Mária, milujem vás; zachráňte duše!“ A povedal jej: „Nestrácaj čas, každý takýto skutok lásky je jedna duša! Pamätaj na to, že každý skutok lásky môže rozhodnúť o večnej blaženosti jednej duše! Dbaj teda o to, aby si nevynechala ani len jedno jediné: „Ježiš, Mária, milujem vás; zachráňte duše!“, ktoré odčiní aj tisíc preklatí.“

2. Pán Ježiš povedal sr. Faustíne: „Modli sa, koľko môžeš, za zomierajúcich, vyprosuj im dôveru v moje milosrdenstvo, lebo oni najviac potrebujú dôveru a najmenej majú. Vedz o tom, že milosť večnej spásy niektorých duší v poslednej chvíli závisela od tvojej modlitby“ (Denníček 1777). Dielo „Korunka za zomierajúcich“ je apoštolské dielo Rožňavskej diecézy schválené otcom biskupom Stanislavom Stolárikom v spolupráci s Kongregáciou sestier Matky Božieho milosrdenstva. Týmto spôsobom môžeme byť duchovne pri ľuďoch v ich najdôležitejšej hodine a pomôcť im dôverovať v Božie milosrdenstvo. Viac informácií nájdete na stránke: <https://korunkazazomierajucich.sk/>

3. Úplné odpustky pre duše v očistci môžeme získať za obvyklých podmienok. Jednou z nich je, aby sme aj my sami boli v milosti posväcujúcej. Myslime na to, že v stave ťažkého hriechu nemôžeme zadosťučiniť ani za seba, ani za druhých. Očistíme svoje srdcia dobrou svätou spoveďou a urobme si pevné predsavzatie robiť Pánu Bohu len radosť, teda vylúčme každú pripútanosť k hriechu, aj k všednému. Tak tento mesiac bude nielen milostivým „dušičkovým“ časom pre duše v očistci, ale aj pre našu vlastnú dušu.